

AZ ISMERETLEN ISTENNEK

Makovei János

Rideg templomok hideg kőoltárain
Ellobban naponként az áldozati láng.
Nem úgy, mint tette egykoron Káin,
Féltve rejtegette mindene legjavát.
Itt naponként, zord kő-istenek előtt
Hamu lesz mi szemnek legkedvesebb,
Reménységgel töltve el a szenvedőt.
Nem ég már oly tüzesen a fájó seb.
De időmultával a hideg kő-tekintet
Nem enyhül, nem mozdul a kő-szív,
Meggyötört szívedbe nem önt új hitet.
A remény a holnapért már nem vív.

Minden ember igaz Isten-közelre vágyik,
Félni vagy szeretni akar mindenképp.
Ha egyik napja borús, derűs a másik,
Ott kísért a régen bukott ember-kép.
Csak közömbös ne legyen sohasem,
Mert dermedt kővé válik a szív is ott
Hol szó nem hangzik messze, kedvesen,
És az ember védtelen, magára hagyott.
Rideg kőtemplomok kőoltárai között
Naponként lobban fel az áldozati láng,
Ide a köhalál már régen beköltözött,
Soha, egyetlen könnyet meg nem szánt.
De ott emelkedik a legszerényebb oltár,
Hatalmasok figyelmét elkerüli messze
Pedig ezrek szíve-melege is volt már,
S várják milliók, holnap vajon lesz-e?
Szívük tartja ott, a nagy oltárok között
Az örök, élő, ismeretlen Isten oszlopát,
Mert vele e kőtemplomokba beköltözött
Az élet, s leltek benne áldott új hazát,
Mert az ismeretlen Isten szeretni tud,
S ha ezer kőoltár emelkedik is ég felé,
Békességben visz oda az egyetlen út,
Mert az élet Övé, az ismeretlen Istené!

Budapest, 1964. augusztus 9.

Forrás: www.keresztenydalok.hu